

Lá Thư Ban Phụ Trách

LỜI MỞ ĐẦU: *Hồi cuối năm qua, trong một buổi hàn huyên giữa LT và Ban Phụ Trách, LT có đề nghị xin được phụ trách Lá Thư Ban Phụ Trách trong Lá Thư số 67. Ban Phụ Trách sau khi suy nghĩ và bàn thảo cẩn kẽ đã quyết định để LT được toại nguyện vì với số 67 này LT đã bước chân vào buổi thành niên và nhất là sau 20 năm nuôi dưỡng cũng đến lúc LT được giải bày tâm sự với AHCC năm châu. Sau đây là:*

Tâm Sự Của Lá Thư Ái Hữu Công Chánh

Kính thưa quý Ái Hữu Công Chánh năm châu,

Nhân dịp đầu xuân, LT (con) xin cầu chúc AHCC năm châu một mùa xuân tươi vui, sức khỏe dồi dào và gia đình hạnh phúc. Nhân dịp này, con cũng xin chân thành cảm tạ quý AHCC đã nuôi dưỡng con trong những năm qua. Hai mươi năm qua, nơi quê hương thứ hai, xứ lạ quê người, mặc dù rất chật vật với đời sống hàng ngày, nào học thêm, nào thi cử, nào kiếm job, nào dạy con, khi đi sớm, lúc về khuya, khi bôn ba nơi hải ngoại, khi ngậm ngùi nhớ quê hương, nhưng AHCC năm châu vẫn luôn luôn nghĩ đến sự trưởng tồn của con hoặc gửi tiền nuôi dưỡng, hoặc yểm trợ tinh thần, hoặc dạy dỗ qua các bài vở kỹ thuật, chính trị, gia chánh, tiểu lâm, kinh tế, đố vui để học, văn thơ... Công ơn dưỡng dục này con xin chân thành cảm tạ.

Hai mươi năm qua, con đã ra mắt quý AHCC cả thấy 66 lần. Tùy thuộc vào tình hình tài chánh cùng Ban Phụ Trách, hành lý của con có khi chỉ có quần short, T-shirt đôi ba chục trang, có khi thì cổ cồn, cà vạt, áo vét, nước hoa cả trên trăm trang. Sáu mươi sáu lần ra mắt, trung bình 3.3 lần một năm, tuy không đủ Xuân Hạ Thu Đông nhưng cũng còn hơn Xuân Thu nhị kỷ và cũng là một kỷ lục mà không một Lá Thư, một nội san, một tuyển tập nào như của Điện Lực Việt Nam, Chu Văn An, Gia Long, Tiếng Sông Hương, Nhớ Huế, v.v... có thể sánh kịp được.

Trong những năm qua, một đời lần tưởng chết vì không nơi nương tựa, nhưng rồi gặp thầy gặp thuốc, con vẫn còn sống dài dài nữa vì ở xứ Cờ Hoa này, với y khoa tân tiến ngày nay, với luật lệ hiện hữu, muốn sống lâu thì rất dễ còn muốn chết thì rất khó.

Vấn đề đặt ra hôm nay, theo con nghĩ, không phải là một năm nên ra một lá thư, hai lá thư, ba lá thư hay bốn lá thư, cũng không phải là Lá Thư Ái Hữu Công Chánh nên tồn tại bao giờ mà làm sao để gia tăng số Ái Hữu Công Chánh còn lưu tâm còn thiết tha với Lá Thư, như những năm đầu tiên thì sự tồn tại của Lá Thư mới có ý nghĩa. Con còn nhớ là Ban Phụ Trách có nói với con là năm 1975, khi ở trong trại chờ ngày vào đất Mỹ, một Giám Đốc của hội thiện nguyện có nói một câu “con người khi còn lận đận, thất nghiệp, tài chánh vất vả thì dễ tụ để hỏi thăm tin tức bạn bè, công ăn việc làm, kiếm job nhưng khi công ăn việc làm đã vững chắc, vật chất dư dả thì lại dễ tan, dễ lơ là”. Con cầu mong câu nói này là sai vì nếu đúng là một việc đáng buồn vì đúng ra khi công ăn việc làm đã vững chắc thì việc lưu tâm, thiết tha đến Lá Thư Ái Hữu Công Chánh thiệt quá dễ dàng, một năm đóng góp vài ba chục đô, bỏ vài ba tiếng viết một hai ba lá thư hoặc một đôi bài gửi Ban Phụ Trách, dễ dàng tha thứ để chuyện chung lên trên chuyện riêng, thì chắc chắn Lá Thư Ái Hữu Công Chánh sẽ còn tồn tại mãi mãi.

Con xin chấm dứt Lá Thư Ban Phụ Trách ở đây và một lần nữa kính chúc Ái Hữu Công Chánh năm châu một năm mới An Lành và Hạnh Phúc.

LÁ THƯ
LMH. 3/96